

Βιβλιο-συγκρίσεις

***International postmodernism. Theory and literary practice.* Edited by Hans Bertens and Douwe Fokkema. John Benjamins Publishing company, Amsterdam/Philadelphia, 1997, σελ. 581.**

Στη σειρά των εκδόσεων που επιμελείται η Επιτροπή Συγκριτικής Ιστορίας των λογοτεχνιών των ευρωπαϊκών γλωσσών (υπό την εποπτεία της Διεθνούς Εταιρείας Συγκριτικής Φιλολογίας A.I.L.C./I.C.L.A.) προστέθηκε ο παραπάνω τόμος, έπειτα από άλλους αφιερωμένους στον εξπρεσιονισμό, στον συμβολισμό, στον ρομαντισμό, στις λογοτεχνικές πρωτοπορίες του 20ού αιώνα.

Εκτός από την ανά τριετία οργάνωση διεθνών συνεδρίων που συγκεντρώνουν εξακόσιους κατά μέσο όρο συνέδρους και την έκδοση των αντίστοιχων πρακτικών τους, η δραστηριότητα της Διεθνούς Εταιρείας περιλαμβάνει τη δημιουργία και λειτουργία επιμέρους επιστημονικών επιτροπών, όπως αυτή για την οποία γίνεται λόγος εδώ. Η σειρά της Συγκριτικής Ιστορίας δημιουργήθηκε στα 1967 και πρώτος υπεύθυνός της υπήρξε ο καθηγητής του Πανεπιστημίου του Παρισιού (Paris III-Sorbonne Nouvelle) Jacques Voisine. Σήμερα διευθύνεται από τον καθηγητή του Πανεπιστημίου του Toronto, Mario Valdès.

Ο παρών τόμος είναι αφιερωμένος

σ' ένα φαινόμενο που έχει ήδη καθιερωθεί και απασχολεί την κριτική σκέψη της εποχής μας. Οι καθηγητές του Πανεπιστημίου της Ουτρέχτης H. Bertens και D. Fokkema προσπάθησαν να το αντιμετωπίσουν έχοντας ως αφετηρία τη λογοτεχνική εκδοχή του, αλλά και με τη διάθεση να υπερβούν τα όρια του λογοτεχνικού. Γι' αυτό ανέθεσαν σε μια πλειάδα γνωστών διεθνώς συγκριτολόγων να προσεγγίσουν τον διεθνή μεταμοντερνισμό σε πολλά επίπεδα: εμβάθυνση της ιδέας της έννοιας του μεταμοντέρνου, σχέση του με τις άλλες τέχνες, εξέλιξη των λογοτεχνικών γενών και ειδών, πρόσληψη του μεταμοντερνισμού σε διάφορες εθνικές λογοτεχνίες και κουλτούρες.

Το βιβλίο χωρίζεται σε τέσσερα μέρη. Το πρώτο τιτλοφορείται: «Εισαγωγικά δοκίμια» και περιλαμβάνει προσεγγίσεις που αφορούν τη θεωρητική επεξεργασία της ίδιας της έννοιας. Μερικές από αυτές: “The debate on Postmodernism” (Η διαμάχη πάνω στον μεταμοντερνισμό) του Hans Bertens, “The semiotics of literary Postmodernism” (Η σημειωτική του λογοτεχνικού μεταμοντερνισμού) του Douwe Fokkema, “The politics of Postmodernism after the Wall” (Η πολιτική του μεταμοντερνισμού μετά το τείχος) της Susan Rubin Suleiman.

Στο πρώτο αυτό μέρος η θεωρητική επεξεργασία της έννοιας του μεταμοντερνισμού παλινδρομεί από την καλλιτεχνική έκφρασή του (λογοτεχνικό κείμενο) στην κοινωνική-φιλοσοφική. Οι συγγραφείς αυτών των δοκιμίων προσπαθούν να οριοθετήσουν τον χώρο του με βάση τις διόδους επικοινωνίας ανάμεσα στη λογοτεχνία και στην κοινωνία. Γίνεται κριτική χρήση εννοιών όπως μετα-μυθοπλασία ή ιστοριογραφική μυθοπλασία. Διαπιστώνεται ότι ο μεταμοντερνισμός αναθεωρεί σημαντικές έννοιες όπως παραγωγή, ερμηνεία, ανάγνωση (σελ. 31, 35) που αποτέλεσαν τη ραχοκοκαλιά της θεωρίας των κειμένων. Γίνονται εκτενείς αναφορές σε θεωρητικά κείμενα που μορφοποιούν την ιδιαιτερότητα του μεταμοντερνισμού, όπως αυτά του William Spanos, καθηγητή στο κρατικό πανεπιστήμιο της Νέας Υόρκης, και συγγραφέα ενός δοκιμίου που περιέχεται στο πρώτο μέρος με τίτλο "Rethinking the Postmodernity of the Discourse of Postmodernity".

Το άρθρο αυτό, μαζί μ' εκείνο της Suleiman που προαναφέρθηκε, είναι τα περισσότερο «πολιτικά», με την έννοια ότι προσφέρουν στον αναγνώστη έναν ευρύτερο προβληματισμό του μεταμοντέρνου που ξεπερνά τα όρια της λογοτεχνικής δημιουργίας. Θίγονται εδώ έννοιες όπως μεταουμανισμός που σηματοδοτούν, κατά τον συγγραφέα, περιόδους που προέκυψαν μετά τον ψυχρό πόλεμο. Γίνεται επίσης κριτική στους λεγόμενους νεομαρξιστές όπως οι Jameson και Baudrillard (σελ. 68) αλλά και στους νεοϊστορικούς.

Το δεύτερο μέρος τιτλοφορείται «Ο μεταμοντερνισμός στις άλλες τέχνες» και αποτελείται από έξι εργασίες που καλύπτουν ισάριθμες τέχνες. Οι συγγραφείς τους ερευνούν τις ιδιαίτερες

σημασίες που παίρνει η έννοια λ.χ. στην αρχιτεκτονική, τον τρόπο με τον οποίο αλλάζει η αντίληψη του χώρου ή του χρόνου, ενώ οι αναφορές τους εκτείνονται από τη συμβιωτική αρχιτεκτονική του Kisho Kurokawa ως τη μεταμοντέρνα εκδοχή της επιστήμης από τον Prigogine. Ανάλογη αντιμετώπιση γίνεται και στο θέατρο, όπου για την τεκμηρίωση της αλλαγής στην πρόσληψη του χώρου, του χρόνου και της μορφής ο Johannes Birringer χρησιμοποιεί κείμενα στοχαστών και φιλοσόφων. Στην ενότητα αυτή πιστοποιείται καλύτερα η συμβολή του φιλοσοφικού λόγου στην ανάλυση ειδικών μορφών και τρόπων αναπαράστασης της εξωτερικής πραγματικότητας. Έμμεσα βέβαια επαναβεβαιώνεται και η σχέση αναφοράς (ή και εξάρτησης) αυτού του λόγου με τους υπόλοιπους. Με κριτικό τρόπο παρουσιάζει ο Hermann Danuser τον «Μεταμοντερνισμό στη μουσική» και μιλά για εκλεκτική χρήση νεορομαντικών και υποκειμενικών στοιχείων στη σύγχρονη μουσική πραγματικότητα.

Το τρίτο μέρος υπό τον γενικό τίτλο «Ανανεώσεις και νεωτερισμοί στη μεταμοντέρνα γραφή», αφορά κυρίως την ανανέωση της γραφής των λογοτεχνικών ειδών αλλά και των εννοιών που η θεωρία της λογοτεχνίας επεξεργάστηκε τα τελευταία χρόνια, όπως αυτοαναφορικότητα, διακειμενικότητα κ.ά. Τα λογοτεχνικά είδη που αντιμετωπίζονται εδώ είναι μεταξύ άλλων η ιστορική μυθοπλασία, η αυτοβιογραφία, η επιστημονική φαντασία. Οι Matei Calinescu και Ulrich Broich αντίστοιχα στις εργασίες τους «Επαναγραφή» και «Διακειμενικότητα» ανασκοπούν κριτικά αυτές τις έννοιες χρησιμοποιώντας περισσότερο την ορολογία του G. Genette, στο έργο του, *Palimpsestes* (1982).

Διαπιστώνεται ότι το φαινόμενο της επαναγραφής μπορεί να αποκαλυφθεί σε όλα τα γένη και είδη της λογοτεχνίας. Η μεταμοντέρνα εκδοχή του χαρακτηρίζεται από την ουσιαστική αλλαγή των σχέσεων ανάμεσα στην πραγματικότητα και τους όποιους κανόνες αναπαράστασής της.

Το τέταρτο μέρος με τίτλο «Η πρόσληψη και η διαδικασία του μεταμοντερνισμού» αποτελεί ένα πανόραμα εκφράσεων και μορφών του μεταμοντερνισμού σε είκοσι έξι εθνικές λογοτεχνίες και κουλτούρες. Εδώ βρισκόμαστε μπροστά σε μια μορφή συγκριτισμού, με την πιο παραδοσιακή σημασία του όρου. Ο αναγνώστης έχει την ευκαιρία να διαπιστώσει τις ιδιαιτερότητες ενός διεθνούς φαινομένου, τις συνεχώς ανανεούμενες μορφές του, τις σχέσεις του με την πρωτοπορία των αρχών του αιώνα. Διαπιστώνει επίσης το ρυθμό πρόσληψης και εξέλιξης του μεταμοντερνισμού που υπαγορεύεται από τις τοπικές συνθήκες ανάπτυξης καθώς και τις δυσκολίες χρονολόγησης του φαινομένου με ομοιογενή λίγο πολύ κριτήρια.

Τέτοιες συνολικές αντιμετώπισεις δείχνουν βέβαια και το εύρος των δυνατοτήτων της συγκριτικής μεθόδου. Εδώ λ.χ. θα περιμέναμε ένα πέμπτο μέρος όπου θα διαπιστώνονταν ενδεχομένως ορισμένες σταθερές σύγκλισης ή απόκλισης ανάμεσα στις εξεταζόμενες λογοτεχνίες. Ωστόσο κι αυτή η πανοραμική θέα προσφέρει τη δυνατότητα στον αναγνώστη να προχωρήσει ο ίδιος σ' αυτήν τη συνθετική εργασία.

Η έκδοση συνοδεύεται από μια «Βιβλιογραφία δευτερευουσών πηγών», που αποτελεί ένα βασικότατο και χρησιμότατο βοήθημα πάνω στο θέμα, από ένα συστηματικό θεματικό κατάλογο κι έναν κατάλογο ονομάτων.

Με τον τόμο αυτό ο ειδικός αλλά και ο φιλομαθής αναγνώστης μπορούν να οδηγηθούν σε μια συγκριτική θεώρηση ενός διεθνούς φαινομένου που δεν καλύπτει μόνο τα όρια της λογοτεχνίας αλλά εκτείνεται ουσιαστικά στο χώρο των επιστημών του ανθρώπου.

Z.I. Σιαφλέκης

Parody: Dimensions and Perspectives. Edited, with an introduction, a bibliography, and an index by Beate Müller. Rodopi Perspectives on Modern Literature, Amsterdam - Atlanta, GA 1997, 313p.

La parodie est un phénomène littéraire qui a une fonction diachronique. Elle peut avoir lieu dans n'importe quelle littérature, à n'importe quelle période, sur n'importe quel genre littéraire. En fait il s'agit d'un discours qui peut être produit par tout texte littéraire, indépendamment de son appartenance à une littérature nationale ou à un courant littéraire.

Le discours parodique crée à son tour un autre genre littéraire qui est en dépendance avec le genre parodié. Cela retrécit bien entendu son champ sémantique et limite son autonomie. Par ailleurs, la parodie est associée à d'autres formes humoristiques telles que le travestissement burlesque ou la satire, afin de produire l'effet escompté qu'est la ré-écriture ludique d'un genre sérieux.

Pour toutes ces raisons la parodie présente un intérêt constant pour la recherche littéraire. Dans les vingt dernières années elle a fait l'objet de plusieurs colloques et études, parmi lesquelles les plus célèbres restent celles de Gérard Genette, *Palimpsestes. La litté-*

ature au second degré. Paris, Seuil, 1982 et de Linda Hurtcheon, *A theory of parody: The Teachings of Twentieth-Century Art Forms*, New York, Routledge, 1988.

Le présent volume contient douze communications faites lors du colloque interdisciplinaire et international "Parody: Dimensions and Perspectives" qui s'est tenu à Sydney Sussex College de Cambridge, en septembre 1995, et dont la responsable scientifique a été Madame le Professeur Beate Müller. Il s'agit d'une approche qui utilise la problématique moderne, déjà élaborée par la théorie littéraire; c'est pourquoi elle met en évidence l'existence de certains problèmes qui ont trait soit à la forme du genre parodié, soit à son contenu. C'est ainsi qu'il est question des particularités de "Parody and Quotation: A Case-Study of E.T.A. Hoffman's Kater Murr" (Andreas Böhn) ou de la "Parody in Sulman Rushdie's The Satanic Verses" (Andreas Höfele), alors que Gabrielle Bersier, Wolfgang Karrer et Rebecca E. Sammel mettent l'accent sur des aspects particuliers du phénomène parodique concernant ou bien sa propre nature ou bien ses rapports avec d'autres formes humoristiques, ainsi qu'il est question dans leurs contributions respectives: "A Metamorphic Mode of Literary Reflexivity: Parodie in Early German Romanticism", "Cross-Dressing between Travesty and Parody", "Carnival Confession: The Archpoet and Chaucer's Pardoner".

Un autre ensemble de communications est consacré à des textes de grands écrivains et à l'aspect parodique qu'il revêtent. Ces rapports, très subtiles, éclairent bien les travaux de Heike Bartel: Dimensions of Parody in

the Poems of Paul Celan", de Rumjana Kiefer" Leonard Bast's Umbrella in Howard Kirk's Plot of History: Malcolm Bradbury's Parody of Howards End in the History Man", de Beate Müller "Hamlet at the Dentist's: Parodies of Shakespeare" de Tore Rem "Sentimental Parody? Thoughts on the Quality of Parody in Dickens", de Gerlinde Ulm Sanford "A Preliminary Approach to Werner Schwab's Faust: Mein Brustkorb: Mein Helm", de Gerd K. Schneider "Sexual Freedom and Political Repression: An Early Parody of Arthur Schnitzler's Reign", alors que Martin J. Schubert nous propose une vue large et détaillée sur "Parody in Thirteenth-Century German Poetry.

Bien que limité dans les littératures anglo-saxonnes, ce volume présente un intérêt multiple: D'une part il assemble des études originales qui portent sur les problèmes spécifiques du phénomène parodique et, d'autre part, il entre en discussion avec les approches théoriques, les plus importantes, faites sur cette question. C'est pourquoi il s'adresse non seulement à un membre limité de spécialistes, mais à tout enseignant ou chercheur intéressé par ce sujet. À cela contribuent également une bibliographie sélective sur la parodie, un index thématique et surtout une introduction, faite par Beate Müller, qui pose de manière pertinente le phénomène parodique dans ses principales dimensions.

L'option essentielle sur le plan méthodologique concerne l'usage du terme intertextualité parodique, qui semble couvrir l'éventail des fonctions et des rapports entre deux textes, liés par ce mécanisme. En outre il permet d'y rassembler des textes à caractère ludique comme sérieux, et de mettre en évidence les rapports littéraires et

esthétiques qui caractérisent la fonction parodique. Du reste, le choix méthodologique est propre à chacun des participants. La plurivocité de leur démarche montre bien la nécessité d'une approche plurielle à un phénomène complexe.

L'initiative de l'organisation du colloque d'abord et la constitution du volume des actes ensuite, montrent bien le souci de l'éditrice d'aborder un sujet complexe dans une perspective interdisciplinaire. La sélection et la présentation d'un ensemble de communications de haut niveau scientifique prouvent que l'étude du phénomène de la parodie nécessite une approche comparative qui puisse mettre en évidence les nuances et les jeux expressifs du langage dans plusieurs œuvres littéraires. La parodie, plus que toute autre forme d'expression littéraire, est aux prises avec le problème de l'autre, d'un autre très souvent transformé, à des fins esthétiques. Ce livre, sans prétendre à la solution définitive des problèmes abordés, constitue une importante contribution à l'étude du phénomène parodique.

Z.I. Siaflékis

Bohrer, Karl Heinz, *Die Grenzen des Ästhetischen*. (Τα όρια του αισθητικού). München, Wien, Hanser 1998.

Ο Karl Heinz Bohrer, καθηγητής Λογοτεχνίας και Αισθητικής στο Πανεπιστήμιο του Bielefeld και επιστημονικός υπεύθυνος του παγκοσμίως γνωστού περιοδικού *Merkur*, το οποίο φέρει τον προγραμματικό υπότιτλο *Γερμανικό Περιοδικό για την Ευρωπαϊκή Σκέψη*, είναι ένας από τους σημαντικότερους στοχαστές στη σύγχρονη Γερμανία. Το γνωστικό του

αντικείμενο δεν ορίζεται εύκολα. Ο Jonathan Culler θα χαρακτήριζε την σκέψη του απλώς ως «θεωρία», όπως αυτή κατανοείται σήμερα στις ανθρωπιστικές επιστήμες. Πρόκειται για μια σκέψη επηρεασμένη από τη φιλοσοφία, την ψυχανάλυση, το *close reading* της λογοτεχνίας, αλλά και από την άμεση εμπειρία αισθητικών συμβάντων, για μια συλλογιστική η οποία κρατά ίσες αποστάσεις από την αποδόμηση και από την παραδοσιακή ερμηνευτική, καθώς ο συγγραφέας ασκεί κριτική τόσο στον Derrida όσο και στον Gadamer.

Ο Bohrer παρουσιάζει στο νέο του βιβλίο μια συλλογή μελετών πάνω σε προβλήματα αισθητικής. Το κεντρικό θέμα αναπτύσσεται στην τελευταία εργασία του τόμου, η οποία δανείζει τον τίτλο της στο σύνολο: *Τα όρια του αισθητικού*. Η προβληματική, η οποία καθορίζει παράλληλα και ένα πλαίσιο για όλα τα επιμέρους ζητήματα των υπολοίπων μελετών του τόμου, τίθεται ως θεωρητική αναζήτηση ενός αυθεντικού (με την έννοια του Paul de Man) πυρήνα του ίδιου του αισθητικού — πέρα από την παράδοση μιας μεταφυσικής ή συστηματικής αισθητικής.

Ο Bohrer επιδιώκει —και γι' αυτό τον λόγο εξετάζει την έννοια του ορίου— μια θεωρητική και εμπειρική οριοθέτηση του αισθητικού, επιμένοντας στην αμετάκλητη ιδιαιτερότητα της τέχνης, της δημιουργίας και της πρόσληψής της. Ιδιαιτερότητα σημαίνει σχετική αυτονομία. Αυτή την αυτονομία υπερασπίζεται ο συγγραφέας απέναντι σε όλες τις προσπάθειες εργαλειωκής χρήσης και εκμετάλλευσης της τέχνης — από την πολιτική, την ιστοριογραφία, τη φιλοσοφία του νοήματος και της οντότητας, τους θεσμούς συλλογής και καταγραφής της τέχνης (μουσεία, πανεπιστήμια).

Ωστόσο ο Bohrer απαντά και σε σύγχρονες τοποθετήσεις στο χώρο της αισθητικής, οι οποίες εκπορεύονται από την εξέλιξη της νέας τεχνολογίας (Flusser, Weibel), καθώς και σε θεωρήματα, τα οποία εκφράζουν τη νέα τάση ενός ηδονισμού της καθημερινότητας, όπως την εκπροσωπούν οι «Νέοι Άγριοι» στη ζωγραφική.

Η κριτική του αφορά την κατάργηση της ιδιαιτερότητας της τέχνης. Πώς όμως μπορεί ο «ορθός λόγος» (παράδειγμα του οποίου αποτελεί και η επιχειρηματολογία του Bohrer) να προσεγγίσει ένα ετερόνομο προς τον εαυτό του φαινόμενο; Η απάντηση είναι διττή και, τελικά, αμφίσημη: μέσω της αυτοαναφοράς και μέσω της άρνησης στην τέχνη. Κάθε παραβίαση των ορίων της ιδιαιτερότητας βασίζεται στην ομοιογενοποίηση του αισθητικού μέσω σημαινόμενου. Η τέχνη ωστόσο αποποιείται κάθε σταθερή σχέση με ένα νόημα, τουλάχιστον στο επίπεδο της αναφοράς. Αφενός αποβλέπει σε μια παρουσία, αφετέρου η πρόθεση αυτή αποτελεί μια προοπτική, η οποία δεν φτάνει στον προορισμό της: δεν δεσμεύει καμία εξωτερική ουσία — αναφέρεται μόνο στον εαυτό της. Η αντίθεση μεταξύ αναζήτησης και συνάμα άρνησης της παρουσίας παράγει το αμφίσημο νόημα του αισθητικού ως «αινιγματικής υπεραξίας», η οποία δεν μπορεί να ταυτιστεί με κάποιο σημαινόμενο. Γι' αυτό τον λόγο αδυνατεί ο «ορθός λόγος» να αναπτύξει μια θεωρία της τέχνης ως σύστημα νοημάτων. Το νόημα της τέχνης είναι η *αοριστία* (Vagheit), η οποία προσδιορίζεται στην θεωρία αναγκαστικά *ex negativo*, ως μη ονομαστέο. Πρόδρομοι μιας θεωρίας της αοριστίας είναι ο Friedrich Schlegel, ο οποίος εισάγει την έννοια του απείρου στην ερμηνεία

της λογοτεχνίας, ο Kierkegaard με την έννοια της διάθεσης (Stimmung), ο Musil με το μουσικώς εννοούμενο «Περίπου» (Ungefähr) και ο Adorno με την κριτική του στον τελεολογικό όρο του απείρου στον ιδεαλισμό.

Το βιβλίο επικεντρώνεται, από ιστορικής πλευράς, στη λογοτεχνία του ρομαντισμού και της νεωτερικότητας (ειδικότερα στην ποίηση), ενώ, από θεωρητικής πλευράς, εστιάζει στην προσπάθεια απομόνωσης του πυρήνα του αισθητικού στις διαφορετικές εκφάνσεις της τέχνης. Τα κεφάλαια θεματοποιούν την αποκέντρωση της συνείδησης στο ρομαντικό φανταστικό, την επιρροή της μουσικής στη σύγχρονη ποίηση, τη σχέση μεταξύ μεταφορικής έκφρασης και αιρετικής τάσης στο ρομαντισμό, την αντίθεση μεταξύ φύσης και μητρόπολης στον υπερρεαλισμό, το ρόλο της πόλης στα γραπτά του Benjamin, το συσχετισμό βίας και τέχνης και τη διαφορά μεταξύ ηθικής και αισθητικής.

Ο Bohrer προσεγγίζει, όπως απαιτεί το αντικείμενο, το θέμα του συγκριτικά — σε διάφορα επίπεδα: 1. Η γερμανόφωνη λογοτεχνία, η οποία αποτελεί το κύριο αντικείμενό του, συσχετίζεται και συγκρίνεται με άλλες εθνικές λογοτεχνίες (ιδιαίτερα τη γαλλική, την αγγλική και την αμερικανική λογοτεχνία). Γενικότερα παρουσιάζεται ως μέρος της ευρωπαϊκής ή και της παγκόσμιας λογοτεχνίας. 2. Η λογοτεχνία ως τέχνη ερμηνεύεται σε σχέση με άλλες μορφές της τέχνης: ο Bohrer εξετάζει την προέλευση της σύγχρονης ποίησης από το «πνεύμα της μουσικής» και επικαλείται τον Francis Bacon ως μάρτυρα για την υπόθεση της βίας στη λογοτεχνία. 3. Η λογοτεχνία ως αντικείμενο της ανάλυσης περιπλέκεται πάντα με τον λόγο της (μη συστηματικής) φιλοσο-

φίας. Η πρόθεση του Bohrer, να καταδείξει τον πυρήνα του αισθητικού βιώματος ως ετερόνομο απέναντι σε κάθε δεδομένη τάξη του λόγου (ιδιαίτερα τη μεταφυσική), δεν τον εμποδίζει να ασχοληθεί με τις σύγχρονες τάσεις και εξελίξεις στον χώρο της θεωρίας, επειδή αναγνωρίζει ότι οι τάσεις αυτές έχουν εισχωρήσει στην ίδια τη λογοτεχνία και στην τέχνη γενικότερα – ως ρητορική του (αυτο)αναστοχασμού. Ισχύει όμως και το αντίθετο: η θεωρία, η οποία έχει παραιτηθεί από τη μεταφυσική, ενσωματώνει τη λογοτεχνική (μεταφορική) έκφραση ως γνήσιο τρόπο απόκτησης γνώσης.

Willi Benning

Gilbert Durand, *Introduction à la mythodologie. Mythes et sociétés*. Paris, Albert Michel, coll: «La pensée et le sacré», 1996, p. 244.

Ιδρυτής σπουδών για το φαντασιακό στη Γαλλία, ο καθηγητής Gilbert Durand με τις πολλές μελέτες του για τον μύθο και τον συμβολισμό του, μέσ' από την ανθρωπολογία, την εθνολογία, την κοινωνιολογία, την ψυχανάλυση και την ψυχολογία, μπορεί σήμερα να θεωρηθεί ως ένας από τους βασικούς μελετητές του αιώνα που διανύουμε. Αν με την πρώτη του εργασία, *Les structures anthropologiques de l'imaginaire* (1969), αποκατέστησε το φαντασιακό στις ουσιαστικές του διαστάσεις, με το πρόσφατο έργο του, *Introduction à la mythodologie. Mythes et sociétés*, κάνει ταυτόχρονα λόγο και για τη μέθοδο και για τους μύθους που τους θεωρεί συνώνυμους των ιδεών, του θέματος, ενώ μας εισάγει με τρόπο απλό και ζωντανό στην ουσία της προβληματικής της εποχής μας, σε ό,τι αφορά τη λογοτεχνική προσέγγιση και πρόσληψή τους.

Αφορμή για τη συγγραφή αυτού του πονήματος στάθηκε η επανάσταση που η τεχνολογία επέφερε κυρίως με την άνθηση της τεχνικής της εικόνας (από την ασπρόμαυρη φωτογραφία έως το βίντεο), κάτι που προκάλεσε σύγχυση και αταξία στον μέχρι τώρα «ορθολογικό» κόσμο του λόγου, δηλαδή τον λόγο της εικόνας που εμφανίζεται πιο έντονα και κυρίως πιο ανεξέλεγκτα απ' αυτόν που ο παραδοσιακός προφορικός ή γραπτός κυρίως λόγος καλλιουργούσε, βασικά μέσω της λογοτεχνίας.

Το έργο του G. Durand διαιρείται σε επτά κεφάλαια, εξετάζει σε βάθος τη μεθοδολογία της εξέλιξης και ανάπτυξης αυτού του νέου φαντασιακού λόγου, παρέχοντας στον αναγνώστη τη δυνατότητα να τον προσεγγίσει και να τον μελετήσει διεξοδικά. Κι αυτό διαφαίνεται από την ανάπτυξη των ιδεών του, αφού με το πρώτο κεφάλαιο, με τίτλο «Η επιστροφή του μύθου: 1860-2100» ο συγγραφέας εξετάζει σφαιρικά την ανάπτυξη και επιβολή του λόγου της εικόνας στον σύγχρονο άνθρωπο μέσω της τεχνολογίας καθώς και όλες τις επιπτώσεις που αυτή η ανεξέλεγκτη μορφή τεχνολογίας έχει ως αποτέλεσμα, για να καταλήξει ότι ο μύθος — που τον θεωρεί ως συνώνυμο της ιδέας και του θέματος — δεν αποτελεί πια σήμερα μια φαντασίωση, όπως άλλοτε, εξαρτημένη από την αντίληψη και τη λογική, αλλά είναι ένα *res*, μια πραγματικότητα που μπορεί κανείς να χειριστεί για το καλύτερο ή το χειρότερο.

Γι' αυτό τον λόγο, υποστηρίζει ο G. Durand, επιβάλλεται μια νέα αντίληψη γύρω από το «σημαινόμενο», μια νέα επιστημονική προσέγγιση, που να είναι όχι μόνο γλωσσολογική ή λογοτεχνική και στενά συνδεδεμένη με έναν πολιτισμό, αλλά ευρύτερης αποδοχής.

Διαπιστώνει λοιπόν ότι εδώ και μισό αιώνα ο σύγχρονος άνθρωπος βιώνει μια «απεριόριστη» γνώση, μια γνώση που πηγάζει από το φαντασιακό κι εκδηλώνεται με μορφή επιστημονική, μια γνώση που αλλοιώνει συνεχώς την παραδοσιακή άποψη του σημανόμενου. Και ο G. Durand καταλήγει ότι οι θετικές επιστήμες, που ανέπτυξαν τέτοιες μεθοδολογίες, προόδευσαν, ενώ αντίθετα οι θεωρητικές, επιμένοντας να υπογραμμίζουν τις ατέλειες, τα αδιέξοδα, τις αποτυχίες της ηθικής που οι πρώτες επιβάλλουν, δεν κατάφεραν να ξεπεράσουν το φράγμα του φαντασιακού.

Στη συνέχεια ο G. Durand εξετάζει την έννοια του «πεδίου της σημασιολογίας» (*bassin sémantique*), παίρνοντας μάλιστα ένα συγκεκριμένο παράδειγμα: τη φαντασιακή εξέλιξη του μύθου των καθεδρικών ναών στη Δυτική Ευρώπη. Την ιδέα αυτή, που την αντλεί από τη διδασκαλία του Αγίου Φραγκίσκου της Ασίζης, τη συνδέει άμεσα με το μύθο της γέννησης και ανάπτυξης του εθνικισμού στην ίδια περιοχή, παρουσιάζοντας ταυτόχρονα την απρόβλεπτη κατάληξη μιας θρησκευτικής ιδέας στην πάροδο του χρόνου με την επίδραση κι άλλων φορέων της γνώσης αλλά και της εξέλιξης διαφόρων τομέων της ανθρώπινης ζωής. Και συμπεραίνει ότι η «σημασιολογική σύγκλιση» (*confluence sémantique*) διαφόρων τάσεων κι απόψεων παίζει αποφασιστικό ρόλο σ' ένα αποτέλεσμα, ενώ η εξέταση, και κατά συνέπεια η κατάταξή της σ' έναν μόνο επιστημονικό πεδίο, είναι λανθασμένη. Επιβάλλεται λοιπόν, τονίζει ο G. Durand, το εννοιολόγημα του «κοινωνιοπολιτισμικού τόπου» (*concept du topique socioculturelle*), που δεν είναι παρά ό,τι επιζητούσε ο P. Βάγκνερ, δηλαδή η σύνδεση της

λογοτεχνικής κριτικής αλλά και της λογοτεχνίας με τις υπόλοιπες κοινωνικές επιστήμες. Η κοινωνιολογική προσέγγιση της λογοτεχνίας, κατά τον G. Durand, προσφέρει στον μελετητή του φαντασιακού πληθώρα βοηθημάτων για την κατανόηση τόσο της πρόσληψης μιας ιδέας όσο και για την απόδοση ή κατάταξή της. Η συγκριτική μελέτη των διαφόρων μυθογραμμάτων, δηλαδή των διαφόρων επιστημονικών όψεων του ίδιου μύθου, της ίδιας ιδέας, μπορεί να μας οδηγήσει σε πιο αντικειμενικά αποτελέσματα.

Με βάση αυτές τις αρχές μεθοδολογίας, είναι πιο εύκολη, καταλήγει ο G. Durand, η ερμηνεία του φαντασιακού στοιχείου στη λογοτεχνία, καθώς και οι αρχές που συντελούν στην υλοποίηση της ταύτισης φαντασιακού και πραγματικότητας, με τη σειρά τους, μετουσιώνονται σε νέους πυρήνες έμπνευσης/πρόσληψης, όχι μόνο στον τομέα της λογοτεχνίας, αλλά και σ' άλλους τομείς της ανθρώπινης δραστηριότητας. Κι αυτό διαφαίνεται από το γεγονός ότι όσο ένα λογοτεχνικό έργο, δηλαδή μια έκφραση του φαντασιακού, προσεγγίζει πολλές παραμέτρους της κοινωνικής ζωής και έκφρασης μιας εποχής, τόσο περισσότερο εκφράζει, συμβολίζει και καταγράφει αυτή την εποχή, ενώ παράλληλα συμβάλλει στην πρόσληψη νέων έργων. Επομένως από τη μυθοκριτική, την κριτική μιας ιδέας, μιας αντίληψης, ενός γεννήματος του φαντασιακού, περνάμε στη μυθοανάλυση που αναγκαστικά μας επιβάλλει μια μυθολογία, έναν τρόπο ώστε από το λογοτεχνικό κείμενο να μεταπηδήσουμε σ' όλα τα συμφραζόμενα που το περιβάλλουν. Έργο δύσκολο που απαιτεί, κατά τον G. Durand, ιδιαίτερη προσοχή, γιατί διατρέχουμε τον κίνδυνο να περιοριστούμε μόνο σε μια

επιφανειακή «κοινωνιολογική ή ιστορική προσέγγιση» και να μας ξεφύγει η «κεντρική ιδέα», ο πυρήνας που ώθησε τον δημιουργό στην υλοποίηση ενός έργου. Οφείλουμε να εξετάσουμε αν ο κεντρικός πυρήνας ενός έργου, που κατά τον G. Durand πηγάζει πάντοτε από το κοινωνικό πλαίσιο, οδηγεί και μεθοδεύει όχι μόνο την πλοκή ενός έργου, αλλά ακόμη και το ύφος, τη διατύπωση εικόνων, το υλικό εν γένει με το οποίο συγκροτεί το έργο του ο δημιουργός. Κι αναφέρει για παράδειγμα το κίνημα του Ρομαντισμού, που δεν αναλύεται ούτε κατανοείται μόνο μέσα από τη στενή «κλασική» λογοτεχνική προσέγγιση με τα κύρια ή δευτερεύοντα χαρακτηριστικά του, αλλά κυρίως με τη μελέτη και εξέταση των «μύθων-ιδεών», των μυθημάτων, της παρακμής, της δοκιμασίας, της ανάτασης και της λύτρωσης του ατόμου, όπως αυτά εμφανίστηκαν κι εκφράστηκαν ταυτόχρονα και σ' άλλους τομείς της ανθρώπινης συμπεριφοράς (αρχιτεκτονική, μουσική, γλυπτική, μόδα, ιστορία, ζωγραφική, έθιμα κ.λπ.).

Καταλήγοντας ο G. Durand αναφέρει ότι οι σχέσεις συγγένειας ψυχής και κοινωνίας δεν εξαρτώνται από πίνακες γενετικής ή χρωμοσωμάτων, αλλά προκύπτουν από την «ταυτότητα». Και με τον όρο «ταυτότητα» δεν εννοεί την απλή «ληξιαρχική» πράξη, αλλά την ελεύθερη, τη συνειδητοποιημένη επιθυμία του ατόμου να συμμετάσχει σε κοινές αξίες. Οπότε, ανάλογα με τη διάρκεια ή το χώρο που καλύπτει αυτή η ένταξη, μπορούμε να συζητάμε για «χρόνο» αλλά και για «γεωγραφία» του μύθου-ιδέα.

Γενικά, το *Introduction à la mythodologie Mythes et sociétés* είναι έργο που επισφραγίζει την πολυετή επιστημονική προσπάθεια και ανάλυση του G.

Durand να προσεγγίσει και να αναλύσει τη φαντασιακή πλευρά της παραδοσιακής, αλλά και της νέας λογοτεχνικής παραγωγής, ξεφεύγοντας από τα στενά «εθνικά» πλαίσια, δίνοντας νέα πνοή στη μελέτη της λογοτεχνικής και πνευματικής πρόσληψης, διατυπώνοντας και οριοθετώντας μια νέα μεθοδολογία. Αν και με τον όρο «μύθο» μπορεί να προκληθεί κάποια σύγχυση στον Έλληνα κυρίως αναγνώστη, γιατί ο G. Durand εννοεί την ιδέα κι όχι την αφήγηση ή τη δράση που συνδέεται γύρω απ' αυτήν, η *Introduction à la mythodologie. Mythes et sociétés*, όπως και οι προηγούμενες μελέτες του, διευρύνει την κλασική έννοια του μύθου, της δίνει νέες διαστάσεις, την προσαρμόζει στα σύγχρονα επιστημονικά, τεχνολογικά και κοινωνικά επιτεύγματα της εποχής μας.

Γιώργος Φρέρης

Κυριάκος Ντελόπουλος, Παιδικά και Νεανικά Βιβλία του 19ου αιώνα, Αθήνα: Εταιρεία Ελληνικού Λογοτεχνικού και Ιστορικού Αρχείου, 1995, σελ. 528.

Το 1859 ο Νικόλαος Δραγούμης, μια από τις σημαντικότερες πνευματικές φυσιογνωμίες του 19ου αιώνα, εκδότης του περιοδικού *Πανδώρα*, συγγραφέας των *Ιστορικών Αναμνήσεων* (1874) και σημαντικότερων ταξιδιωτικών κειμένων, μεταφραστής έργων λογοτεχνικών και ιστορικών, διηγηματογράφος, αλλά και γνωστός πολιτικός, αποφάσισε να εκδώσει μια σειρά έργων με εικονογράφηση που να απευθύνεται στα παιδιά. Τη σειρά ονόμασε «Βιβλιοθήκη των παιδών» και την εγκαινίασε με ένα από τα σημαντικότερα μυθιστορήματα για

ενήλικες, το οποίο είχε περάσει ήδη από τον δέκατο όγδοο αιώνα στην παιδική λογοτεχνία, *Τα ταξίδια του Γύλλιβερ* του Swift (για να κρατήσω την απόδοση του Δραγούμη). Στον πρόλογο του έργου εξηγεί τι τον οδήγησε στη δημιουργία αυτής της σειράς: «πολλά γράφονται και εκδίδονται εις την Ελλάδα, αλλ' ολίγιστα, ολίγιστα, αποτείνονται εις την νεαράν ηλικίαν· και όμως αύτη προ πάντων έχει ανάγκην βοήθειας, ου μόνον διότι στερείται εισέτι της ικανότητος ν' αναγνώσκη την αρχαίαν ή και ξένας γλώσσας και να πορίζεται ό,τι καλόν δεν ευρίσκει εις την καθομιλουμένην, αλλά και διότι (και τούτο είναι το σπουδαιότερον) ίνα αισθανθή ζωηρόν τον έρωτα της αναγνώσεως, πρέπει να έχει προ οφθαλμών βιβλία τα οποία να ερεθίζωσι την περιέργειαν χωρίς να σκοτιζώσι τον νουν ή να βλάπτωσι τα ήθη και να καθιστάνωσι αυτήν συντονωτέραν».

Έχοντας διαβάσει και καταγράψει με προσοχή αυτές τις παρατηρήσεις του Νικολάου Δραγούμη για τα παιδικά βιβλία τον περασμένο αιώνα, παρατηρήσεις μιας προσωπικότητας που εκτιμώ και σέβομαι ιδιαίτερα, ξεπλάγην ευχάριστα όταν πρωτοφυλλομέτησα τη βιβλιογραφική καταγραφή του Κυριάκου Ντελόπουλου και διαπίστωσα πως ναι, ακόμη και ο Δραγούμης μπορεί να κάνει λάθος. Και μπορεί να κάνει λάθος γιατί την άποψή του δεν τη στηρίζει σε στοιχεία. Έτσι, εκτίμησα γι' άλλη μια φορά το πολύτιμο έργο που προσφέρουν οι βιβλιογραφίες, έργα άχαρα και κοπιαστικά για όσους έχουν το κουράγιο να τις εκπονήσουν, έργα χρήσιμα και ευχάριστα για τους ερευνητές που έχουν την τύχη να τις βρουν έτοιμες. Πιστεύω πως αυτή η πρώτη απόπειρα βιβλιογραφικής καταγραφής των παι-

δικών και νεανικών βιβλίων έρχεται την κατάλληλη στιγμή, σε μια περίοδο που η επανεξέταση της λογοτεχνικής εικόνας τουλάχιστον της πεζογραφίας του Ρομαντισμού τείνει να αλλάξει ριζικά και το ενδιαφέρον για τον 19ο αιώνα συνεχώς και αυξάνεται. Το βιβλίο αυτό, πρωτοποριακό στο χώρο της παιδικής λογοτεχνίας, μπορεί και πρέπει ν' ανοίξει νέα πεδία έρευνας για τους μελετητές του χώρου.

Ο Κυριάκος Ντελόπουλος, σε έναν πολύ επιμελημένο τόμο 528 σελίδων με θαυμάσια εικονογράφηση, με μια πολύ κατατοπιστική εισαγωγική μελέτη και πολύτιμα ευρητήρια, βιβλιογραφεί 986 λήμματα. Πρόκειται για αυτοτελείς ελληνικές, καθώς επίσης και ξένες εκδόσεις στην ελληνική:

α) έργων ελλήνων συγγραφέων, β) μεταφράσεων έργων ελλήνων συγγραφέων, γ) μεταφράσεων ξένων συγγραφέων στις οποίες αναφέρεται το όνομά τους, δ) διασκευών έργων ξένων συγγραφέων οι οποίες κυκλοφόρησαν ανωνύμως ή υπό το όνομα του διασκευαστή τους.

Τα έργα που βιβλιογραφούνται είναι: 1) είτε λογοτεχνικά, 2) είτε βιβλία γνώσεων ή ακόμη, 3) βιβλία σχολικής χρήσης μόνο όμως όταν αυτά σταδιοδρόμησαν ως παιδικά, δηλαδή ως εξωσχολικά αναγνώσματα και τέλος, 4) βιβλία εικονογραφημένα, με περιορισμένο κείμενο για τα πιο μικρά παιδιά.

Τα στοιχεία που αναφέρω τα αντλώ από την εξαιρετικά κατατοπιστική εισαγωγική μελέτη του Ντελόπουλου, η οποία μπορεί πράγματι να λύσει κάθε πιθανή απορία του επίδοξου αναγνώστη. Επειδή η εισαγωγή αυτή καλύπτει πλήρως την ιδεατή παρουσίαση του βιβλίου, θα ήθελα να σταθώ μόνο σε ένα ακόμη σημείο της και έπειτα να κάνω κάποιες επιμέρους παρατη-

ρήσεις για τη σημασία αυτής της εργασίας.

Ο Ντελόπουλος αφιερώνει ένα ολόκληρο κεφάλαιο με τίτλο «Παιδικά βιβλία ή βιβλία για παιδιά; αναζητώντας την ταυτότητά τους», στο θεμελιώδες ερώτημα ποια είναι τα παιδικά και νεανικά βιβλία, ώστε να βοηθήσει τον αναγνώστη του να κατανοήσει γιατί το βιβλίο αυτό περιλαμβάνει τα έργα που περιλαμβάνει, αλλά και για να εκθέσει την πολυπλοκότητα ενός τέτοιου ορισμού. Έτσι, με αναφορές στη διεθνή βιβλιογραφία προσπαθεί να δώσει μια κατατοπιστική εικόνα των επικρατέστερων απόψεων. Σύμφωνα με αυτές, παιδικό/νεανικό θεωρείται ένα βιβλίο: α) γραμμένο για παιδιά/νέους, β) που δεν γράφτηκε για παιδιά/νέους, αλλά επειδή τα προσήλκυε έγινε παιδικό/νεανικό, γ) γραμμένο από παιδιά/νέους, δ) που έχει ήρωες παιδιά/νέους. Ο Ντελόπουλος διευκρινίζει ότι η λέξη νεανικά εκτείνεται ως την προεφηβική ηλικία. Δεν θα αποπειραθώ να υπεισέλθω σε περισσότερες λεπτομέρειες επί του θέματος, αντίθετα, θα παρότρυνα τους ενδιαφερόμενους να διαβάσουν το οικείο κεφάλαιο της εισαγωγής, το οποίο παρουσιάζει μεγάλο ενδιαφέρον. Θα σταθώ μόνο σε κάποιες φράσεις του βιβλιογράφου στο κλείσιμο του κεφαλαίου: «το πεδίο συνεπώς [της παιδικής/νεανικής λογοτεχνίας] στο οποίο καλείται ο επίδοξος βιβλιογράφος να δώσει τη μάχη του δεν είναι τόσο της ανεύρεσης, αλλά της διαλογής των ειδών του αντικειμένου του» και εξηγεί ότι κανένα λήμμα δεν έχει συμπεριληφθεί με βάση την προσωπική του γνώμη ή κρίση, αλλά ότι «όλα εμπίπτουν σε κάποια από τις κατηγορίες των παιδικών/νεανικών βιβλίων, όπως προβλέπουν οι σχηματικοί ορισμοί που ήδη εκτέθηκαν και

στα πλαίσια της ειδικής σταδιοδρομίας την οποία τα βιβλία ακολούθησαν αμέσως μετά την κυκλοφορήσ τους ή απροσδοκίτως αργότερα». Εδώ θα ήθελα να παρατηρήσω ότι και η απόφαση να αποδεχτεί όλους τους ισχύοντες ορισμούς για το ποιο είναι το παιδικό βιβλίο αποτελεί προσωπική κρίση του βιβλιογράφου και ότι αυτό δεν μειώνει καθόλου την αξία του έργου. Οι βιβλιογραφίες όταν είναι θεματικές, όπως αυτή την οποία εξετάζουμε σήμερα, είναι, κατά τη γνώμη μου, προσωπικές εργασίες από τη στιγμή που ο εκάστοτε βιβλιογράφος είναι αδύνατον να μη λειτουργήσει με προσωπικά κριτήρια στο τι τελικά θα συμπεριλάβει.

Θα ολοκληρώσω την παρουσίαση αυτή αναφερόμενη στην υποδειγματική μορφή των λημμάτων και στην τεράστια χρησιμότητά της για τους ερευνητές. Στην εργασία του αυτή ο Ντελόπουλος προχωρά σε ταυτίσεις έργων οι οποίες αλλάζουν κατά πολύ την εικόνα που είχαμε μέχρι σήμερα για την παιδική λογοτεχνία. Για παράδειγμα, ένας μεγάλος αριθμός ονομάτων ξένων συγγραφέων παίρνει τη θέση του στην ιστορία των μεταφράσεων και, ακόμη, αλλάζουν τα ποσοστά των μεταφράσεων με βάση τη χώρα προέλευσης, όταν ένας σημαντικός αριθμός αταύτιστων έργων αποκτά χώρα προέλευσης. Και μόνο η ταύτιση των έργων του Schmidt τοποθετεί τον γερμανό συγγραφέα παιδικών βιβλίων σε μια από τις πρώτες θέσεις μαζί με τον Δουμά. Εξαιρετικά χρήσιμη είναι επίσης η αναγραφή του τίτλου πρωτοτύπου και της χρονολογίας έκδοσης των έργων που έχουν μεταφραστεί, αλλά και η παράθεση ολόκληρων τμαχίων από εισαγωγές και προλόγους δυσεύρετων έργων.

Πιστεύω ότι ο Κυριάκος Ντελό-

πουλος με αυτή την πολύτιμη βιβλιογραφική καταγραφή προσφέρει υλικό για ένα πλήθος εργασιών και μια ολόκληρη σειρά θεμάτων προς διερεύνηση, που μπορούν να αλλάξουν σημα-

ντικά την εικόνα που είχαμε μέχρι σήμερα όχι μόνο της παιδικής λογοτεχνίας, αλλά της λογοτεχνίας του 19ου αιώνα γενικότερα.

Σοφία Ντενίση

